

MIN

မှတ်တမ်းကြွယ်

ကျော်အောင်

COOLIE

by Mulk Raj Anand

တာလင် ငြိမ်းချမ်းရေးဆု ရသူ

ကူလီ
ကျော်အောင်
မိတ်ဆက်စကား

မြန်မာနိုင်ငံသည် လူဦးရေ သန်း ၆၀၀ ရှိသော တရုတ်ပြည်ကြီးနှင့် လူဦးရေသန်း ၄၀၀ မျှ ရှိသော အိန္ဒိယပြည်ကြီးတို့၏ ကြားမှာ တည်ရှိသည်။ ဤပထဝီအနေအထား သည်ပင်လျှင် မြန်မာ့သမိုင်းကို ထိရောက်စွာ ပြုပြင် ခဲ့ပေသည်။ ရှေ့လည်း ပြုပြင်မြဲ ပြုပြင်ပေဦးမည်။

ဗမာလူမျိုးတို့သည် တရုတ်ပြည် ကန်စုဒေသမှ ဆင်းသက်ခဲ့သည်ဟု လူမျိုးရေး အရင်းအမြစ်ဆိုင်ရာ ပညာရှင်များက အခိုင်အမာ ဆိုကြသည်။

ဗမာလူမျိုးတို့၏ ဘာသာစကားမှာ တရုတ်ပြည် ဘာသာစကားစုများမှ ဆင်းသက်ခဲ့သည်။ ဗမာဘာသာစကားသည် တရုတ်ပြည် အပါအဝင် တိဗက်ဘာသာစကားနှင့် ရင်းနှီးစွာ ဆက်သွယ်နေပေသည်။

သို့သော် ဗမာသည် မိမိ၏ ပြောစကားကို ရေးသားသောအခါ အိန္ဒိယပြည်မှ ရေးစာလုံးကို ယူ၍ ချဲ့ထွင်ပြုပြင် အသုံးပြုခဲ့သည်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် မြန်မာ့အတွေးအခေါ်တွင် များစွာ ဩဇာကြီးနေသော ဗုဒ္ဓဘာသာကို အိန္ဒိယပြည်မှ ယူခဲ့လေသည်။ မြန်မာဘုရင်တို့သည် အိန္ဒိယဘုရင်တို့၏ အဝတ်တန်ဆာကို အတုယူ၍ ပြုပြင်မွမ်းမံပြီး ဝတ်ဆင်ကြသည်။ မြန်မာဝန်ကြီး၊ မတ်ကြီးတို့သည် တရုတ်ဝန်ကြီး၊ မတ်ကြီးတို့၏ အဝတ်တန်ဆာများကို အတုယူ၍ ပြုပြင်မွမ်းမံပြီး ဝတ်ဆင်ကြသည်။ ဗမာသည် တရုတ်လက်ဖက်ကို စားပြီး ကုလားကွမ်းကိုလည်း စားသည်။ ဗမာနီတိကျမ်းများနှင့်

ဆုံးမစာများကို ကြည့်လျှင် ဗုဒ္ဓ၏ဒေသနာများအပြင် တရုတ်ပညာရှိ ကွန်
ဖြူးရှပ်(ကုန်ဖူးမယ်) နှင့် ကုလား နီတိဆရာကြီး စာဏကျတို့၏ ဩဝါဒများ
လည်း ပါဝင်နေသည်ကို တွေ့ရပေမည်။

အချုပ်အားဖြင့် ဆိုရလျှင် ယနေ့ ဗမာသည် ကုလား၊ တရုတ်တို့အား ရော
မွှေပြီး ဗမာ့ပင်ကိုနှင့် ပြုပြင်မွမ်းမံသော ဟင်းလေးအိုးကြီးပင် ဖြစ်သည်။

မဝေးသေးသော အတိတ်နှင့် မျက်မှောက်နိုင်ငံရေး ဖြစ်စဉ်ကို ကြည့်ပါဦး။
အနောက်နိုင်ငံမှ ဝါဒသဘောတရား လှိုင်းလုံးကြီး အမျိုးမျိုးသည် ဗမာအား
အမျိုးမျိုး ရိုက်ခတ်နေလင့်ကစား နောက်ဆုံး အဆုံးအဖြတ်ပေးသောဩဇာ
များမှာ ဂန္ဓီ၊ နေရူး၊ ဂျီဂျီ၊ ရာနာဒီပေ၊ အဘွိုင်ဂိုရှ် စသော အိန္ဒိယ
ခေါင်းဆောင်များ၏ အယူအဆ ဝါဒသဘောတရားများနှင့် ဆွန်ယက်ဆင်၊
မော်စီတုံးစသော တရုတ်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ ဝါဒသဘောတရား အယူ
အဆများသာဖြစ်ခဲ့၊ ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းသို့သော အကြောင်းများကြောင့် တရုတ်ပြည်နှင့် အိန္ဒိယပြည်တို့၏
ကံကြမ္မာများသည် မြန်မာ့ကံကြမ္မာနှင့် ပူးကပ် ဆက်သွယ်နေသည်။ တရုတ်
ပြည်နှင့် အိန္ဒိယပြည်တို့၏ ဖြစ်ရပ်များသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဖြစ်ရပ်များကို
ပြုပြင်နိုင်သည်။ နောက်ဆုံး သတ္တုချကြည့်လျှင် တရုတ်ပြည်နှင့် အိန္ဒိယ
ပြည်တို့၏ ဖြစ်စဉ်သမိုင်းများသည် ဗမာ့ဖြစ်စဉ်ကို အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်၊
ပေးခဲ့၊ ပေးအံ့သော ဩဇာများ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဗမာတို့သည် တရုတ်ပြည်နှင့် အိန္ဒိယပြည်အကြောင်းကို ကိုယ့်
ပြည် ကိုယ့်အကြောင်းတမျှ သိအပ်ပေသည်။

ယခုအခါ တရုတ်အကြောင်းကို အတော်ပင် လေ့လာနေကြပြီ။ အိန္ဒိယ
အကြောင်းကိုကား ရှေးကလို ထိထိရောက်ရောက် မလေ့လာကြတော့ပေ။
အိမ်နီးနားချင်းမို့ မလွဲသာ၍ ကြားရသမျှလောက် နားထောင်ကြသည်နှင့်

တူနေသည်။

ဤလို ဖြစ်နေချိန်တွင် "ကျော်အောင်" ဘာသာပြန်၍ ထုတ်ဝေလိုက်သော မုလ်ခရပ်ချီအာနန်၏ "ကူလီ"မှာ အိန္ဒိယပြည်၏ အကြောင်းကို ဗမာများသိရန် အခွင့်အလမ်းတစ်ခု ဖွင့်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်နေပေသည်။

စစ်အတွင်းက အိန္ဒိယပြည်သို့ ကျွန်တော်တို့ သွားကြပြီး ရောက်ရောက်ချင်း ဒေလီမြို့မှာ အကျယ်ချုပ် ခံနေရစဉ် ဗဟိုအစိုးရ စုံထောက်မင်းကြီး၏ အစစ်အဆေးခံရ၏။ အနားယူချိန်တွင် စုံထောက်မင်းကြီး၏ အခန်းရှိ ဗီရိုတွင် "အာနန်"၏ "ကူလီ" နှင့် အခြားဝတ္ထုများကို ကျွန်တော် တွေ့သဖြင့် ဟိုတယ်သို့ ငှားလိုက်ပါရန် တောင်းပန်လေသည်။ "အာနန်"၏ စာပေများမှာ ညစ်ညမ်းသော စာပေများ ဖြစ်၍ အစိုးရက ပိတ်ပင်ထားသောကြောင့် မငှားနိုင်ပါဟု ဆိုလေသည်။

သို့ဖြင့် အင်္ဂလိပ်များ ကြီးစိုးစဉ်က အာနန်၏ "ကူလီ"ကို မဟုတ်မတရား အကြောင်းပြပြီး ပိတ်ပင်ထားခဲ့သည်။ တကယ်စင်စစ် အိန္ဒိယတွင် ဗြိတိသျှတို့၏ ညစ်ညမ်းမှုများကို လူမသိအောင် အာနန်၏ စာအုပ်ကို ပိတ်ပင်ထားခြင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်။

"ကူလီ"တွင် မူနူးသည် နွားကျောင်းသားဘဝမှ အိမ်အစေခံဘဝသို့၊ ထိုမှ တစ်ဖန် အိမ်ပြေးဘဝသို့၊ အိမ်ပြေးမှသည် ခေတ်မမီသော တိုင်းရင်းသားပိုင် အလုပ်ရုံတွင် ထမင်းစား ကျွန်ခံဘဝသို့၊ ယင်းမှသည် ကူလီဘဝသို့၊ ကူလီဘဝမှသည် ခေတ်မမီသော အင်္ဂလိပ်ပိုင် ဝါဂွမ်းစက်ရုံကြီးတွင် အလုပ်သမားဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ပုံ တွေ့ရသည်။ မူနူးသည် အောက်လွှာတွင် ကျက်စားပြီး အပေါ်လွှာ၏ ခြယ်လှယ်သွေးစုပ်မှု အဝဝကို ဖော်ပြထားသည်။ အောက်လွှာတွင် ဟိန္ဒူ၊ မွတ်စလင် ဘာသာ အယူဝါဒကွဲခြင်း၊ ဇာတ်ကွဲခြင်း၊ လူမျိုးကွဲခြင်းအရင်းအမြစ် မရှိပုံကို ဖော်ပြထားသည်။

လူသားအားလုံးအတွက် ကွဲနေသည်မှာ အောက်လွှာနှင့် အထက်လွှာသာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အောက်လွှာသည် လူများစု ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို လူများစု၏ လွတ်လပ်ရေး အတွက် အောက်လွှာတို့သည်ဘာသာ အယူဝါဒ၊ ဇာတ်၊ လူမျိုးကွဲမှုတွေ ကျော်နင်း၍ ကြိုးပမ်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်း သဘော ပေါက်လာစေပေသည်။

ဤဝတ္ထုကို ဖတ်ရင်း ကျွန်တော်တို့သည် အင်္ဂလိပ်ကျွန်ဘဝက မွေးမြူခဲ့ ကြသည့် ကုလား မုန်းတီးရေး စိတ်ဓာတ် ပျောက်ကွယ်နိုင်ပေသည်။ အိန္ဒိယ ဆင်းရဲသား လူထုကြီးကို ချစ်တတ်ပေလိမ့်မည်။ အိန္ဒိယ ဆင်းရဲသား လူထု ကြီး၏ ဘဝလွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲများတွင် စိတ်ဝင်စား လာပေ လိမ့်မည်။

အာနန်သည် ဝတ္ထုကို အင်္ဂလိပ်လို ရေးသူဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲသားလူထု အား လေ့လာကာ အပြင်မှနေ ရေးရသော ပညာရှင်လူတန်းစား တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲသား လူထုကြားမှ ပေါက်ပွားလာသော ဂေါ်ကီ တို့လို "သရုပ်ဖော်" စာရေးဆရာ အဆင့်အတန်းကို မမီသော်လည်း ဆင်းရဲသားလူထုကို လှောင်ပြောင်သရော်သော၊ ဆင်းရဲသားလူထုဘဝ လွတ်မြောက်ရေးကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်စေသော ပြင်ပမှ ပညာရှင် စာရေးသူမျိုး မဟုတ်ပေ။ ဆင်းရဲသားလူထုနှင့် တစ်သားတည်း ဆက်မနေ သည့်တိုင် ဆင်းရဲသား လူထုဘက်သားပင် ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် အိန္ဒိယ ပြည်၏ နယ်ချဲ့ပဒေသရာဇ် စနစ်ဟောင်းကို အကြင်နာ ကင်းမဲ့စွာ ဖော်ထုတ် ရှုတ်ချသူ ဖြစ်ပေသည်။

ဘာသာပြန်သူ ကျော်အောင်နှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် ပြောလိုသည်။

စာရေးဆရာအနေနှင့် ဘဝနှင့် အကြောင်းအရာများကို နိုင်နင်းသူ၊ သရုပ် မှန် ဖော်ပြနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် စာပေအရေးအသားမှာ တောက်

ပြောင်ခြင်း မရှိလှ(ဝါ) စာရေးဆရာ အတတ်တွင် ကျွမ်းကျင်မှု လိုသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာသာပြန်သောအခါ၌ မပြေမပြစ်ရှိမှုများ တွေ့ရမည်။ ဘာသာပြန်ခြင်းမှာ ‘ရွက်ကြမ်းရေကျိုသာ’ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ကျော်အောင်၏ ထုံးစံအတိုင်း ဘဝအခြေအနေနှင့် အကြောင်းအရာများကို သစ္စာရှိစွာ ဖော်ပြနိုင်သော ဘာသာပြန်ဖြစ်ပေရကား ကျွန်တော်တို့ လိုရင်း ဖြစ်သည့် အနိဗ္ဗာန်အကြောင်းကို ဗမာက သိရေး၌ အထူးကျေးဇူး ကြီးပါပေကြောင်း ဖော်ပြရပေသတည်း။

သိန်းဖေမြင့်

၂၂-၉-၅၄

အခန်း - ၁

"မူနူး မူနူး.. ဟဲ့... မူနူး"

ကျူထရံကို ရွံ့ဖြင့် သရွတ်ကိုင်ထားသော ပုပုပျပ်ပျပ် ရွံ့တဲကလေး တစ်တဲ၏ ကဖျင်းအောက်မှ "ဂူဂျရီ" သည် တကြော်ကြော် အော်လေသည်။ တောင်ကြားရွာကလေးမှ ကိုက်တစ်ရာခန့်ဝေးသော တောင်ပူစာကလေး၏ အစွန်းတွင် ထိုပုပုပျပ်ပျပ် ရွံ့တဲကလေးကို တွေ့နိုင်လေသည်။ ဂူဂျရီ၏ စွန်မျက်လုံးကဲ့သို့သော မျက်လုံးအစုံသည် ရွှေရောင်ပြေးနေသော ဖုန်တထောင်းထောင်း ထနေသည့် ကမ်းမြောင်ကို ကျော်လွန်ကာ ပြားပြားဝပ်နေကြသော အိမ်များ၏ ဟိုမှာဘက်သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စူးစမ်းရှာဖွေနေသည်။ ချစ်ချစ်တောက် ပူပြင်းလှသည့် နေရောင်တွင် သူ ရှာသူကို မတွေ့ရ။

"ဟဲ့.. မူနူး.. မူနူး သေနာကောင်လေး၊ နင် ဘယ်များ သေနေသလဲ၊ ဘယ်

ပုန်းနေသလဲ၊ နင့်ဦးလေး ခု ပြန်တော့မှာဟဲ့၊ နင် သူနဲ့ လိုက်ရမယ်"

ဂူဂျရီသည် သံကြောင်သံသေးသေးဖြင့် တစ်ခါ အော်ပြန်သည်။ တောင်ကုန်းကလေးအပေါ်မှ စီး၍ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် သရက်ပင်အုပ် တစ်ဖက်ရှိ ငွေရည်ဖြာသွန်း၍ စီးဝင်လာသော "ဘီး" မြစ်ကမ်းသို့ ရောက် သွားပြန်သည်။ တစ်ဖန် လှိုင်းရိုက်၍ ကမ်း၏ ဟိုဘက် ဒီဘက်သို့ ကပ်လာ သော ဘော့သိုက်များနှင့် မြစ်ကမ်းနံဘေးရှိ ချုံပုတ်များအကြားသို့ စူးစမ်း ရှာဖွေပြန်သည်။

"မူနူး... ဟဲ့ သေနာကောင်"

ဒီတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဂူဂျရီ၏ အသံမှာ ဒေါသသံပါလာ၍ အမြင့်ဆုံး တက် သွားလေသည်။

"နင် ဘယ်သွားသေနေသလဲ၊ မြန်မြန်လာခဲ့ဟဲ့"

ငှက်ဆိုးထိုးသံကဲ့သို့ အမင်္ဂလာကို ဆောင်သော သူ့အဒေါ်၏ အသံသည် တောင်ကြားရွာကလေးမှ ပဲ့တင်ထပ်ကာ မူနူး၏နားအဝသို့ သံရည်ပူ လောင်းသကဲ့သို့ ပူပူလောင်လောင် ဝင်သွားကြလေသည်။

မူနူးသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ သူ ပုန်းနေသော သရက်ပင်ရိပ်မှ ထလာ ကာ ဂူဂျရီ၏ အပြာရောင်ကိုယ်သည် တဲရှေ့တွင် ပျောက်ကွယ်သွား၊ မသွား ကိုသာ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ သူသည် ဘီးမြစ်ကမ်းတွင် နွားကျောင်း နေရာမှ ကျွဲ၊ နွားများ မြစ်သို့ ရေဆင်းစိမ်သည်တွင် အပန်းဖြေရင်း ကစား နေလေသည်။ ချစ်ချစ်တောက်ပူသော နေကြောင့် ကျွဲ၊ နွားတို့မှာ မခံမရပ် နိုင်ဖြစ်ကာ ရေဆင်းစိမ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

"မင့်အဒေါ်က ခေါ်နေတယ်ကွ"

မြေပိုင်ရှင်သား "ဂျေဆင်း"က အဝတ်ကင်းသော မူနူးကို တံတောင်ဖြင့်

တွက်၍ ပြောလေသည်။ ဂျေဆင်းမှာ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်စား ဆင်ပြင်ထားလေသည်။

"ဟေ့... မင်း မကြားဘူးလားကွ တောသား၊ တောင်ပေါ်သား၊ မင်း အဒေါ်ကို တစ်နေ့လုံး ဒီလိုပဲ အော်ခေါ်နေစေမလား"

ဂျေဆင်းမှာ မူနူး၏ ရန်ဘက် ဖြစ်လေသည်။ ဘီရုန်၊ ဘီရုန်ဘာနှင့်အခြားရွာမှ ကလေးများမှာ မူနူးနှင့် သင့်မြတ်သော အပေါင်းအဖော် ကစားဖက်များ ဖြစ်ကြ၍ ဂျေဆင်းက မနာလိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မြို့သို့ သူဦးလေးနှင့်အတူ လိုက်ရမည်ကို မူနူး သိလေသည်။ သို့ကြောင့် မူနူး မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ရွာမှ ထွက်ခွာစေလို၍ ဖြစ်သည်။

"မသွားနဲ့ဦးဟ"

ခပ်ဝဝ ဘီရုန်က မြှောက်ပေးလေသည်။

"မင်း အဒေါ်က မင်းကို ခိုင်းချင်လို့ ခေါ်တာ"

ဘီရုန်သည် ဂျေဆင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

"မင်းက မူနူးကို သူ့အဒေါ်က ခေါ်တာ မသွားတာနဲ့ တောသားလေး တောင်ပေါ်သားလေးနဲ့၊ မင်းကတော့ မင်းအမေက နေပူလို့ အိမ်ထဲက မထွက်ဖို့ပြောတော့ ဆဲလား ဆိုလားနဲ့၊ မင်းက ကျောင်းလည်း မသွားဘူး၊ မင်းအဖေက တစ်နေ့မုန့်ဖိုး တစ်မူးတောင်ပေးတယ်၊ တို့ ကျောင်းသွားတယ်၊ ကျောင်းပိတ်တော့ အိမ်က အလုပ် လုပ်တယ်၊ ဟော... ခုနွားကျောင်းတယ်၊ မင်းကသာ အပျင်းထူတာ၊ သတ္တိလည်း မရှိဘူး၊ သရက်သီးမှ မခိုးရဲဘူး၊ ဒါတွေ မူနူးခိုးတာကွ၊ သူ မပြန်ခင် အရင်စားပါစေ၊ မင်း မစားရဘူး"

"ငါ သရက်သီး ခိုးမစားဘူးကွ၊ ဝယ်စားတယ်၊ မူနူးကို ငါ အိမ်အပြန်ခိုင်း

တာက သူ့အဒေါ်က ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်၊ သူတို့ကို တို့က ဆွဲထားတယ် ဆိုပြီး ဆူမှာ၊ ပြီးတော့ သူ... သူ့ဦးလေးနဲ့ ဒီနေ့ မြို့ကို လိုက်ရမှာ"

"မူနူး.. မင်း တကယ် မြို့ကို သွားရမှာလား"

အငယ်ဆုံး ဘီရှန်ဘာကလေးက မေးလေသည်။

"အေး.. ငါ ဒီနေ့မနက်ပဲ သွားမယ်"

"မင်း ခုမှ ဆယ့်လေးနှစ် ရှိသေးတယ်၊ နောက်ပြီး အတန်းကလည်း ငါးတန်း ရောက်သေးတယ်၊ ဒီတော့..."

"အို... ငါ့အဒေါ်က ငါ့ကို အလကား ကျွေးမထားချင်ဘူးကွ၊ ပိုက်ဆံရှာခိုင်းလှပြီ၊ သူက ပြောတယ်၊ သူ့မှာ ငါ့အစား သားအရင်း တစ်ယောက်ရချင်တယ်တဲ့၊ ငါ့ဦးလေးကတော့ ငါဟာ ငါ့ဝမ်းငါ့ကျောင်းဖို့ အရွယ်ရောက်ပြီတဲ့၊ ရှန်နဂါက သူ အလုပ်လုပ်တဲ့ ဘဏ်တိုက်က ဘာဘူတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှာ ငါ နေရမယ်တဲ့"

"ရှန်နဂါမှာ နေရမှာ ဇိမ်ပဲ ဆရာ"

ဂျေဆင်းက ဤသို့ ပြောပြီး မူနူးကို မနာလိုသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လေသည်။ သူ့အတွေးကတော့ ရှန်နဂါတွင် အဝတ်လှလှ၊ အစားကောင်းကောင်း၊ ကစားရာ အရုပ်လှလှကလေး များသို့သာ ဝဲလည်နေလေသည်။

မူနူးက ပြုံးလေသည်။ အကယ်၍ သူ ဒီရွာမှာ ဒီနေ့ နောက်ဆုံး နေခြင်းမဖြစ်ခဲ့လျှင် ဘီရှန်တို့အပေါ် ဆရာ မလုပ်နိုင်အောင် ဂျေဆင်း မျက်ခွက်လက်သီးစာကျွေးမည်ဟု တွေးတောကာ သဘောပေါက်၍ ပြုံးမိ၏။

မူနူးမှာ အသက်ငယ်သော်လည်း သူသည် ဒုက္ခဘုံကြီးထဲသို့ ရောက်အောင် ဂျေဆင်း အဖေက ဘယ်သို့ ပို့ဆောင်လိုက်သည်ကို အရိပ်အမြွက်မျှသိလေ

သည်။

သူ့အဖေ၏ ငါးဧကမျှသော လယ်ကွက်မှာ ဂျေဆင်းအဖေလက်သို့ အတိုးအရင်း မဆပ်နိုင်၍ ပုံအပ်လိုက်ရသည်။ ထိုစဉ်က မိုးကလည်း မကောင်း၊ စပါးထွက်ကလည်း နည်း၍ သူ့အဖေ မွဲပြာကျရလေသည်။ သူ့အဖေမှာ စိတ်ဆင်းရဲပြီး သေသွားကာ သူ့အမေတို့ကို တစ်ပိုင်မျှ မချမ်းသာသော သူတောင်းစားဘဝမျိုးဖြင့် ထားခဲ့လေသည်။ ကလေးငယ် တစ်ယောက်၊ မောင်တစ်ယောက်နှင့် မူနူးအမေမှာ ယောင်ချာချာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လယ်ရှင်များထံတွင် သူ့အမေမှာ စပါးကြိတ်ထိုးရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဒဏ်ပိကာ မူနူး အမေလည်း သေပွဲဝင်ရရှာသည်။

"မင်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူးပေါ့"

ဂျေဆင်းက မေး၏။

"မပြန်ဘူး၊ ငါ ဘယ်တော့မှ မပြန်တော့ဘူး"

မူနူးသည် စိတ်ထဲက ရှိသည့်အတိုင်း မပြော၊ မုသား သုံးလိုက်သည်။ တကယ်ဆိုတော့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သူ့အဒေါ်၏ ဆူပူသံ၊ ဆဲသံ၊ ဟိုဟာခိုင်း၊ ဒီဟာခိုင်း၊ ကျွဲ၊ နွား၊ တိရစ္ဆာန်ထက်ပင် သူ့ကို အသေအလဲရိုက်၊ ဒီလိုပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေရသော်လည်း သည်မြေ သည်ရွာမှာ သည်အပေါင်းအဖော် များနှင့်သာ နေချင်သည်။ မြို့ကို သူ မသွားချင်။ သို့သော်လည်း မပြန်လာတော့ဘူးဟု ပြောခြင်းသည် ဂျေဆင်းကို ပို၍ စိတ်ဆင်းရဲကာ မနာလိုစိတ် ပွားများစေမည်ဟု သူ ထင်၍ မုသားဆင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြို့အကြောင်းကို မူနူး အိပ်မက် မက်ကြည့်လေသည်။ ရွာမှ လူကြီးများ မြို့က ပြန်လာလျှင် မြို့မှ အင်္ဂလိပ်ကြီးများ၊ သူဌေးကြီးများ၊ ဘာဘူကြီးများ မည်သို့ ပိုး၊ ဖဲ၊ ကတ္တီပါများ ဝတ်ကြပုံ၊ ဘယ်သို့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့

ကို စားကြပုံများကို ပြောကြသည်။ အထူးသဖြင့် သူ လေးတန်းတုန်းက လောကဓာတ် အခြေခံစာအုပ်တွင် သင်ကြားရသည့် စက်များအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ အတန်းတွေ တက်၊ စာမေးပွဲတွေ အောင် ပြီးမှ သည်လို စက်များလုပ်ရန် မြို့သို့ သွားချင်သည်။

ခုလိုအချိန်တွင် သူ့အပေါင်းအဖော်နှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကစားကာ သရက်သီးခိုး၍ နေ့လယ် ညောင်ပင်ရိပ်တွင် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ရင်း၊ စကားပြောရင်း သရက်သီး ချဉ်ပြုံးပြုံး စားရသည်ကို သူ နှစ်ခြိုက်လေ သည်။ ယခုလိုရာသီတွင် သရက်သီးသာ မဟုတ်၊ တခြားသစ်သီးများလည်း ပေါသည်။ ဆယ့်နှစ်ရာသီ မပြတ်လည်း သူတို့အရပ်တွင် သီးရွက်ပေါသည်။ မိုးဦးကျလျှင် ရွှေရောင်ဝင်းနေသော သရက်သီးတို့ မြေသို့ ကြွေကျသည်။ ဆောင်းရာသီရောက်လျှင် ကြံခင်းစောင့် အိပ်ပျော်ခိုက် ကြံပင်ချိုးရသည်မှာ လည်း ပျော်စရာကောင်းသည်။

"ငါ သစ်ပင်ပေါ်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မြေကြီးလည်း မရောက်ခင် လေထဲ မှာ ငါ့ကို ဖမ်းနိုင်ပါ့မလားကွာ"

ဤသို့ သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ချရင်း မေးကာ ကစားကြသည်။ မူနူးမှာ သစ်ပင် တက် ကျွမ်းကျင်လေသည်။ မျောက်ကဲ့သို့ လျင်မြန်သည်။ မျောက်လွှဲကျော် ကဲ့သို့ပင် တစ်ပင်မှ တစ်ပင်၊ တစ်ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်း ခုန်ကူးနိုင်သည်။

သူတို့ နေသော တောင်ကြားကလေးမှာ သဘာဝအားဖြင့် သာသာယာယာ ရှိ၏။

လေညင်းများသွင်းလျှင် ပျော်မြူးစရာ ကောင်းသည်။ ဖားများကအော်၍ လိပ်ပြာတို့က နေခြည်ရောင်စုံ ကွန့်မြူးကာ ငှက်တို့က သဘာဝတေးကို သီကျူးကြသည်။

မူနူး၏စိတ်မှာ သဘာဝ၏အလှတွင် ယစ်မူးနေမိသည်။ သူ့စိတ်တွင်မူ သူ

နှစ်သက်သော၊ သူ တောင့်တသော လောကဓာတ်ပညာ အခြေခံဖတ်စာအုပ်
မှ စက်များ သူထံသို့ ပြေးလာသည်ကိုသာ ငွေရောင်ပြေးသော ဘီး
မြစ်ကမ်း၏ သဲဖြူဖြူဖွေး သောင်ပြင်မှ ခွာရသည်ထက် ပို၍ လိုလား
ပြန်သည်။

သို့သော် -

"မူနူး.. မူနူး .. ဟဲ့ မူနူး ဂူး.. ဂူး.."

သူ့အဒေါ်က ထပ်၍ ခေါ်ပြန်၏။ မေးရိုးကားကား၊ စူးရှတောက်ပြောင်
သော မျက်လုံးအစုံ၊ နှာခေါင်းချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါးတို့ကို ဆံပင်နက်နက်
က ဘောင်သွင်းထားသော သူ့အဒေါ်၏ မျက်နှာမှာ မူနူး၏ အာရုံတွင် ရစ်ဝဲ
နေလေသည်။

မူနူးသည် သရက်ပင်ရိပ်မှ ထလေသည်။ အားလုံးသော သူ့
အပေါင်းအဖော်များ၊ ဂျေဆင်းရောပင် နေရာမှ ထကြလေသည်။ မူနူးသည်
မြစ်ကမ်းမှနွားများကို အော်ခေါ်၏။ ဘီရှန်၊ ဘီရှန်ဘာတို့ကလည်း နွားများ
ကို အော်၍ခေါ်နေကြသည်။

အရိုးငေါငေါ ထွက်နေသော တင်ပါးဆုံကို ဖြည်းဖြည်း သယ်ကာ
ကိုယ်ထည် သေးသေး၊ ချိုကားကား ကျွဲတို့သည် ရေမှ လူးလဲထပြီး ရွံ့ရည်
တစက်စက် အမြီးမှ ခါရင်း သူတို့သခင်များရှေ့မှ ရွာဆီသို့ သွားကြလေ
သည်။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ရိုက်သံ၊ ဆိုသံ၊ အော်သံများ မကြားမီ သူတို့သည်
သခင်လေးများ အလိုတော်ကျ ရွာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ခရီးနှင်ကြသည်။

တောင်ပေါ်သား မူနူး မြို့ကြီးရပ်ကြီးသို့ သွားမည့်နေ့ ဖြစ်၍လားမသိရ၊ သူ
တို့ ခြေလှမ်းကတော့ ယနေ့မှ ထူးခြားသည်။
